

Juli 2022

Seneste nyt

Preben Bang Henriksens Nyhedsbrev
(109)

Sund fornuft på nordjysk

Danmark i guld

Hvis nogen skulle være i tvivl, så vandt Jonas Vingegaard faktisk Tour de France!

Hvor befriende at se denne gut, der forlod fiskefabrikken for 6 år siden, retur i Glyngøre efter den store præstation.

Og herligt at møde en top-idrætsmand, som efter fantastisk succes ikke har valgt at bosætte sig i udlandet, fordi skattebetalingen nu begynder at blive alvorlig. Som han selv har sagt: Jeg fik min sportslige opvækst her i Danmark, og her bliver jeg.

Eneste malurt i bægeret er konsekvent at høre, hvordan DR gennem hele løbet sammenligner Vingegaards præstation med det, Bjarne Riis leverede i 1996.

Riis snød.

Det er forskellen på de to.

Anker og Erhardt og et jordskredsvalg

Salig Anker Jørgensen kunne i forgangne måned have fyldt 100 år. Han huskes bestemt ikke som noget økonomisk geni – faktisk var vi i hans statsministertid ved at køre ud over “afgrunden”, som hans egen finansminister udtrykte det.

De fleste husker ham heldigvis også som eksponent for det fænomen, at man i Danmark kan blive født i meget små kår, stort set uden familie, vokse op på Vejsehuset (dengang primært for forældrelose børn) og alligevel nå samfundets allerhøjeste top.

Anker – der hverken mindede om Poul Nyrup, Helle Thorning eller Mette Frederiksen – var således statsminister 1972–73 og 1975–78. Hans regering fremsatte i 1973 et skatteforslag, som ikke blev vedtaget, idet 84 stemte for og 84 imod. Årsagen til stemmeligheden var, at det mangeårige medlem Erhard Jacobsen ikke dukkede op til afstemningen i folketinget – efter eget udsagn fordi hans bil var kørt tør for benzin.

Historien er aldrig blevet be- eller afkræftet, men henset til, at Erhard to dage tidligere havde meldt sig ud af socialdemokratiet i protest mod hovedsagelig behandlingen af parcelhusejerne, så kunne meget tale for, at den manglende benzin måske havde været ventet.

Efter nederlaget i folketinget udskrev Anker Jørgensen folketingsvalg i 1973. Det blev et sandt jordskredsvalg: To nye partier, Centrumsdemokraterne (stiftet af Erhardt) og Fremskridtspartiet (stiftet af Glistrup) fik hhv. 14 og 28 mandater. Hertil kom også et par andre “nye” partier, Kommunisterne og Retsforbundet med hhv 6 og 5 mandater. Alt sammen gav det 53 nye mandater i folketinget.

Meget kunne tyde på, at vi indenfor et par måneder kunne stå overfor en gentagelse af “Jordskredsvalget”.

Valg anno 2022

Den seneste dag for afholdelse af folketingsvalg er iht. Grundloven den 5.6.2023.

Så lang tid går der dog ikke. Med den besynderlige udmelding, som kom fra De Radikale i forbindelse med Minkkommissionens beretning, kan vi se frem til et valg, der senest udskrives ved åbningsdebatten torsdag den 6. oktober – sandsynligvis til afholdelse tirsdag d. 25. oktober (mit gæt).

På mange måder vil der – i hvert fald ifølge de seneste meningsmålinger – blive tale om et jordskredsvalg a la valget i 1973. Der vil blive kraftigt ommøbleret i blå blok, Danmarksdemokraterne vil få et stort valg i Jylland, og DF vil næppe være at finde i folketinget efter valget.

Magtfordelingen mellem blokkene kan dog heldigvis ændre sig, om end blå blok desværre stadig lider af, at den skal sammensættes af 7 eller 8 partier, hvilket kan blive noget af en udfordring.

Det bliver utroligt spændende.

Vi må være et meget rigt land

Ser vi en udlænding, der vil noget så underligt, som at arbejde, så lyder alle alarmklokker. Det skal bestemt ikke være nemt, og allerhelst skal vedkommende ud hurtigst muligt.

Ukrainere skal selvfølgelig – til trods for vor specielle love om ukrainske flygtninge – omklamres af vort veludviklede bureaukrati. De skal ikke tro, at det er nemt at få cpr. nr. og bankkonto, og hvad der ellers skal til for at få lov til at arbejde.

Og skulle de komme godt i gang med arbejdet i det land, der pt. skriger på arbejdskraft, så skal de være klar med kufferterne pakket. Det gælder eksempelvis de syriske flygtninge, der i vidt omfang arbejder i serviceerhverv og på fabrikker til glæde for samfundet, virksomhederne, deres kollegaer og ikke mindst samfundet.

Hvorfor ikke lade dem blive, så længe de ønsker at arbejde? Vi må som anført være et meget rigt land, hvor vi i den grad mangler hænder på hospitaler, plejehjem, på virksomheder og i stort set alle servicefag, og så samtidig er besat af at smide arbejdende mennesker ud af landet.

Panikken for Dansk Folkeparti burde være overstået, så fornuftige partier igen kan samles om en fornuftig politik.

Tiden må således være inde til et "paradigmeskifte", så aktive mennesker på arbejdsmarkedet får en chance for ophold her i landet – samtidig med, at kriminelle og arbejdssky personer bliver returneret til deres hjemlande så hurtigt som overhovedet muligt.

Minkavlernes manglende erstatninger

Efter Mette Frederiksens ulovlige aflivning af minkerhvervet vedtog folketinget, at der – som det mindste – skulle betales erstatning til minkavlerne.

Herefter træder bureaukratiet imidlertid i sving. Først skal 25 "prøvesager" udlægges til vurdering, og så får vi se, hvordan landet ligger engang i 2024. I mellemtiden forudsættes minkavlerne at holde de tomme bygninger vedlige, indtil der har fundet en besigtigelse sted.

Det virker helt vanvittigt og står i skærende kontrast til den effektivitet, der blev udvist fra regeringen, da den ulovlige beslutning skulle føres ud i livet. Så også her er helt oplagt et problem, vi er forpligtet til at tage op straks efter sommerferien.

4 års ventetid

Folketingets partier skal efter ferien forhandle domstolenes økonomi for de næste år. I den forbindelse har Retsudvalget været på besøg hos mange retter og billedet er desværre det samme: 2 års ventetid på at få en dom i en civil sag og 1½ år yderligere i landsretten. Samlet 3½–4 års ventetid.

Det holder desværre folk væk fra at få et berettiget mellemværende afgjort ved domstolene. Vidner har glemt vigtige omstændigheder, og ofte er den, der bliver dømt, gået konkurs i mellemtiden, hvorefter modparten står med en ubrugelig dom, en lang næse og store sagsomkostninger.

Mange vil mene, at problemet skal løses ved at tilføre domstolene flere midler. Det er jeg delvist enig i – med hver 3. rocker i fængsel efter langvarige nævningesager, så er systemet selvfølgelig belastet. Men ud over flere midler (et ønske, der hurtigt kan blive gentaget), så må der også ske en forenkling af retssagernes behandling. I dag udsættes hver 3. sag til stor gene for dommere, advokater og anklagere – bl.a. fordi tiltalte ikke møder op. Meget kunne her eksempelvis tale for, at møder man ikke op, så må man i højere omfang forvente at blive dømt.

Dette forslag – og 17 andre – har jeg den 30. juli publiceret i en kronik i [JP](#).

Jeg håber, at andre – eksempelvis landets dommere, der sidder med sagerne dagligt – vil fremkomme med yderligere konkrete forslag. Til dato har det dog indskrænket sig til et enkelt: "*send more money*"!

Kulturstøtten skal omfordeles

Jeg har med glæde kunne læse i Nordjyske (3.7.), at de nordjyske borgmestre, Thomas Kastrup Larsen og Birgit Hansen klager over den ubalance, der er mellem kulturinstitutioner i Danmark.

Og jeg kan allerede nu afsløre, at jeg er 100 % enig med borgmestrene. Når Staten bruger 100 kr. på at støtte museer rundt om i Danmark, så går 73 kr. til København. En krone (!) går til Aalborg.

Skagens Museum med 230.000 besøgende får i statsstøtte 5 % af, hvad der går til Arken i Ishøj. Samme Arken får 12 gange den statsstøtte, der går til Kunsten i Aalborg osv.

Den diskussion rejste jeg allerede i sidste år og havde i den forbindelse vor (nordjyske) Kulturminister i samråd i folketingets kulturudvalg. Ministeren ønskede imidlertid ikke at efterkomme mit ønske om at nedsætte en ekspertgruppe med henblik på omfordeling, men ville i stedet selv rejse rundt og "*tale med aktørerne*". Ministeren har efterfølgende rejst meget, men jeg kan forstå på borgmestrenes indlæg, at turen endnu ikke er nået til Nordjylland.

Jeg fik ved samrådet desværre heller ingen opbakning fra de socialdemokratiske medlemmer (herunder de nordjyske!), så det klinger måske en lille smule hult, når borgmestrene nu efterspørger, at "*de kandidater, der stiller op, skal afkræves svar på, om det er noget, de vil ændre*".

Men jeg er som nævnt helt enig med borgmestrene, og mit svar er fortsat helt klart:

Der skal ske en kraftig omfordeling, jo før jo bedre.

Med venlig hilsen

Preben Bang Henriksen